

พลิกรัก

บทที่ 2

อีกครูเดียว อาจารย์ ก็ลากลับ

ศรีวรงค์เก็บกวาดทำความสะอาดห้องครัวขณะที่นุชนรงค์กำลังหัดเต๋นรำจังหวะแปลกเพื่อซ้อมแสดงในงานเลี้ยงอำลารุ่นอยู่ในห้องข้างนอก เสียงเพลงทำให้ร่างบาง ๆ ในห้องครัวขยับตาม

แม่ไม่ค่อยได้ทานข้าวด้วยที่บ้านและสองพี่น้องก็ชอบทำอาหารทานกันง่าย ๆ บางทีแกงที่แม่ทำไว้ให้ก็อุ่นทานกันได้ถึงสามมือ หรือไม่เช่นนั้นก็เปิดจากกระป๋อง ขนมปังที่แช่เย็นไว้พอเอามาใส่เครื่องปิ้งแล้วทานนั้นป้ายนี่ก็เป็นอาหารได้อีกหนึ่งมือ คุณศรกาญจน์ซื้ออาหารไว้พร้อม ขนมปังนุ่ม ขนมปังกรอบ เนยแข็ง เนยสด ดับบด นมสด นมเปรี้ยวและบรรดาขนมกับผลไม้ กับยังมีอาหารสดแช่ตู้เย็นไว้เพื่อความสะดวกแก่ลูกสาวทั้งสองซึ่งไม่มีรถยนต์ส่วนตัว แต่ทั้งสองก็โตพอที่จะช่วยเหลือตัวเองในเมื่อแม่ต้องรับภาระทำงานนอกบ้านจนแทบไม่มีเวลาได้พูดจากัน

บ้านน้อยหลังนี้ไม่มีเต็กรับใช้ อีกทั้งไม่มีการแบ่งภาระหน้าที่ว่าใครจะต้องทำอะไร แต่ก็สะอาดสะอ้านเป็นระเบียบเรียบร้อย สองพี่น้องแม้จะมีถกเถียง มีความคิดไม่ต้องกันแต่ก็ช่วยเหลือกันกลมเกลียว ศรีวรงค์เป็นคนทำงานบ้านส่วนใหญ่ ด้วยน้ำใจและความรักที่มีต่อพี่และแม่

แม่อังแต่งตัวอยู่ที่ชั้นบนเมื่อเธอเสร็จงานออกมาพบกับพี่สาวที่ห้องข้างหน้า เธอขยับแขนขาตามร่างของนุชนรงค์ที่กำลังเคลื่อนไหวตามจังหวะจนหมุนมาชนกัน นุชนรงค์อุทานอย่างหัวเสีย

“ยัยน้อยนี่ ทำเสียเส้นหมดเลย”

“ทำเหมือนกิ่งก้อโดนน้ำร้อน”

“เธอเคยเห็นกิ่งก้อโดนน้ำร้อนหรือ”

“น้อยก็เดินได้...”

“อ้อๆ ไปไกลๆ เลยไป อย่างเธอต้องเดินอยู่ในฟลอร์ที่คนแน่นๆ โน่น อย่าหวังว่าจะได้ขึ้นแสดงบนเวทีเลย”

“ก็ไม่เห็นจะอยากแสดงเลยนี่” เธอทำปากยื่น

“คนไม่มีบทบาทโดดเด่นก็ชอบพูดแบบเนี่ย” พี่สาวเยาะหยัน

แม่มงบันไดมาพอดี แต่งตัวสวย ผมนัดเข้าทรง แต่งหน้าบางๆ แต่สวยสะอาดสำอางอย่างหาใครเทียบเทียมได้ยาก แม่สวยเป็นธรรมชาติจนไม่เป็นที่แปลกใจให้ต้องเอ่ยทัก

“ยังไม่ทานข้าวกันหรือจ๊ะ ลูกๆ”

“ยังคะ” นุชนรงค์ตอบก่อนจะถาม “แม่จะไปไหนคะ มีงานเลี้ยงที่ไหนหรือ”

“ไม่ใช่งานเลี้ยงหรือจ๊ะ แค่ทานข้าวกันเฉยๆ”

นุชนรงค์มองตากับน้องสาว “กับใครนะคะ ลูกชายเจ้าของบริษัทการณะหรือคะ”

“จ๊ะ”

ดวงตาสองคู่จ้องมองอย่างระแวงสงสัยและใคร่รู้

“คือ... คุณนินนาทเพิ่งกลับจากเมืองนอกเข้ามาทำงาน เตรียมตัวจะรับงานต่อจากพ่อเขา... คือว่า... คุณนุกุลสุขภาพไม่ดีก็เลยเรียกลูกชายกลับมาทำงานแทน....”

อีกละ ท่าที่แม่เวลาพูดถึงคุณชิตชื่นชอบกล แบบนี้คงต้องมีอะไรอยู่ในใจแน่ๆ

“เขาก็เลยจะกลายเป็นเจ้านายคนใหม่ของแม่ละซี”

อีกฝ่ายหนึ่งหัวเราะเบาๆ “จะว่าอย่างนั้นก็ได้”

“เขาเป็นคนยังไงคะ” ศรีวรงค์ถามอย่างเป็นห่วง

คุณศรกาญจน์หัวเราะ “แหม ลูกถามกว้างอย่างนี้จะให้แม่ตอบยังไงดีจ๊ะ เอาเป็นว่าเขาเป็นคนดีคนหนึ่งในสายตาของแม่ก็แล้วกัน”

“ดียังไงคะแม่” ลูกสาวคนเล็กถามเสียงอ่อย รู้สึกผิดหวังแทนอาจารย์ของเธอ

“ก็... ใจดี เป็นสุภาพบุรุษ...”

“แต่ว่าคนเราเวลารู้จักกันใหม่ๆ ก็ใส่หน้ากากข้างดีทั้งนั้น คบๆ กันไปอาจจะไม่ดีเหมือนตอนแรกก็ได้นะคะ”

“เอ ยังไงก็ไม่รู้ซีจ๊ะ แต่จะอย่างไรเขาก็เป็นหนึ่งในเจ้าของบริษัทและเป็นเจ้านาย จะดีหรือไม่ดีก็ต้องดูกันต่อไป”

“แม่อย่าไปพึ่งน้อยเลยคะ ทุกอย่างแล้วแต่แม่”

“แหม พ่อรู้ว่าเป็นเจ้าของบริษัทราชการ พี่นุชก็โอเคเชียวนะ”

“ตายแล้ว นี่ลูกพูดเรื่องอะไรกันจะ ประเดี๋ยวใครมาได้ยื่นเข้าจะเข้าใจผิดไปหรอก”

คุณศรธาอยู่ทานอย่างขบขัน ลูกๆ ของเธอมักจะเหมาเอาว่าผู้ชายที่มาหาเธอจะมีเจตนาในอีกทางหนึ่งเสมอ แต่เท่าที่ผ่านมา เหตุการณ์มักเกิดขึ้นจริงเช่นนั้น คุณศรธาเป็นมายมาถึงสิบห้าปี มีหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ผ่านเข้ามาให้เธอเลือกตลอดเวลา เธอหาได้เลือกใครไม่

“อ้าว เขาไม่ได้มาจีบแม่หรือคะ แล้วทำไมจะไปทานข้าวกันสองต่อสอง”

“โธ่ น้อย พูดอะไรอย่างนั้น” เธอหัวเราะขบขัน “แม่แค่จะไปทานข้าวกันแล้วทำไมจะต้องแปลว่าเขามาจีบแม่ด้วย... พี่นะจะความจริงก็คือ...เอ่อ... คือว่า...”

ดวงตาแป๋วแหวที่จ้องมองทำให้เธอหาคำพูดไม่ได้

“คือว่า...เอ่อ...สังคมสมัยนี้...” เธอขัดเขินเกินกว่าจะพูดสิ่งที่ต้องการออกมา “...ไม่จำเป็นหรอกนะจะสำหรับผู้ชายผู้หญิงไปไหนด้วยกัน โดยจะต้องมีความสัมพันธ์ส่วนตัวหรือว่ามีความรู้สึกลึกซึ้ง ที่หนูไปไหนๆ กับเพื่อนผู้ชาย หนูยังไม่คิดอะไรเลยไม่ใช่หรือจะ ยิ่งแม่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็ทำงานด้วยกัน สถานการณ์แวดล้อมมันสร้างความจำเป็นไม่ใช่เพราะว่าเหตุผลอื่น”

“แต่ทำไมไม่ต้องทานอาหารค่ำละคะ ทำงานด้วยกันพบกันทั้งวันแล้วยังไม่พออีกหรือ”

“เวลาทำงานมันมีแต่ความเครียด คุณนินนาทเพิ่งเข้ามาทำงานก็เลยยิ่งเคร่งเครียดและจริงจังมาก เพราะฉะนั้นเราก็เลยจะวางงานวางความเครียดไว้ แล้วก็หันมาพูดคุยทำความเข้าใจกันบ้าง คนเราจะทำงานด้วยกันจะคบกันต่อไปนานๆ นี้ ความเข้าใจเป็นสิ่งที่สำคัญมากนะจะ”

เธอไม่เห็นด้วย ถามเสียงอ่อย “แม่คะ แล้วเมื่อไหร่แม่จะหันมาทำความเข้าใจกับ จารย์ ของน้อยบ้าง”

“อู๊ย งานของเธอหรือ เอาไปเก็บไว้ในครีวเถอะ” นุชนรงค์อดขัดไม่ได้ “จนกัจจน เซยกก็เซย ไม่เห็นจะมีดีที่ตรงไหน อยู่มาจนปานนี้แล้วถึงหาสาวแต่งงานด้วยไม่ได้สักที”

“แต่จารย์เป็นคนดีและมีคุณธรรมนะคะ”

“งั้นก็ชวนกันเข้าวัดไปเลย บวชเรียนเป็นท่านมหาคงจะเหมาะกว่ามาเป็นพ่อเลี้ยงฉัน”

“นี่ ลูกๆ จำ แม่ไม่ได้คิดจะเลือกคุณนะจะ” คุณศรธาขัดด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะแจ่มใส

“ทำไมล่ะคะ” ลูกสาวคนโตถาม “แม่ทั้งสาวทั้งสวยอย่างนี้ แม่จะปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไม่เลือกใครเลยหรือคะ ทั้งๆ ที่ใครต่อใครพากันมาสนใจแม่ออกมามากมาย”

“ก็... แม่ไม่ได้พูดนะจะว่าแม่จะไม่เลือกใคร...”

ท่าที่เธอขัดเขินเห็นได้ชัด สองลูกสาวมองหน้ากัน “แม่ยังไม่พบคนที่ถูกใจหรือคะ” นุชนรงค์ซักไซ้

“ก็ไม่ใช่อย่างนั้นจะ...”

“หมายความว่าแม่พบคนที่ถูกใจแล้วหรือคะ” ศรีวรงค์ตาโต คุณศรธาพูดไม่ออก ได้แต่หัวเราะเก้อๆ ขณะที่ลูกสาวทั้งสองจับตามองด้วยความอยากรู้

พอดีกับที่รถยนต์คันหรูเลี้ยวซ้ายๆ เข้ามาในบ้าน เมื่ออาจารย์ไววิทย์ถอยรถออกไป ลูกสาวของเธอก็เปิดประตูใหญ่ทิ้งไว้เพราะรู้อยู่แล้วว่ากำลังจะมีคนมารับแม่

“คุณนินนาทมาแล้ว” น้ำเสียงของสาวใหญ่สดใส ไบหน้าเปล่งประกาย ร่างระหงที่สมส่วนเดินนำออกไปทันที

สองลูกสาวมองหน้ากันอีก

ที่ด้านหน้ามีระเบียงเล็กๆ ซึ่งถูกเปิดไฟสว่างเพราะเป็นเวลาค่ำมากแล้ว เด็กสาวทั้งสองได้เห็นร่างที่เปิดประตูรถก้าวออกมา

นินนาท วรการ เป็นผู้ชายร่างสูงโหล่งกว้างหลังตรง ท่าเดินตามสบายดูหนักแน่นมีสง่าราศรี... ไกลจันเข้ามายืนตรงหน้า สองพี่น้องต้องหันมองหน้ากันอีกครั้ง ไบหน้าคมเข้มสะอาดสะอ้านฟ้องว่าเขายังอ่อนวัยนักหากจะเทียบกับแม่

“คุณนินนาท...” เสียงเรียกขานอ่อนหวาน “หาบ้านยากไหมคะ”

เสียงทุ้มเจือกังวานหัวเราะตอบว่า “ไม่ยากเลยอะ”

“นี่ลูกสาวของฉันคะ” เธอแนะนำ “นุชนรงค์ แล้วก็ ศรีวรงค์”

รอยยิ้มฝ้ายนั้นคล้ายผู้ใหญ่ใจดีแต่ประกายตาระริกราววามเกินเหตุจับจ้องมองสองสาว นุชนรงค์พนมมือไหว้ทันใดด้วยความรู้สึกเต็มใจต้อนรับ ศรีวรงค์นั้นแม้จะไหว้อย่างอ่อนน้อมอย่างที่ถูกรับมา แต่ความระแวงแคลงใจฉายชัด

นี่หรือคือคู่แข่งหัวใจของ อาจารย์ไววิทย์..!

“น่ารักทั้งคู่เลยครับ”

“กำลังจะเรียนจบมหาวิทยาลัยกันแล้วคะ”

คุณศรานุฑูตประโยคเดิมที่เคยพูดมาก่อนแล้วเมื่อชายหนุ่มมายืนมองภาพถ่ายของลูกสาวทั้งสองในกรอบบนหลังตู้โต๊ะทำงานของเธอ

“ยังดูเป็นเด็กกันจังเลยครับ”

คุณก็ยังดูเป็นเด็ก... ศรีวรงค์ตอบโต้อยู่ในใจ

“เรียนอะไรกันครับนี่”

“เศรษฐศาสตร์ ค่ะ”

“แล้วหนูล่ะ” ชายหนุ่มหันมาถาม รอยยิ้มรื่นเริงฉายฉายอยู่ที่ริมฝีปาก ดวงตาวาววามช่างเล่น ศรีวรงค์กลับรู้สึกขี้ตขี้ต ขวางๆ แล้วอายุตัวเองสักเท่าไรจะมาเรียกเธอว่าหนู...

“ก็เหมือนกัน”

เสียงตอบออกจะห้วน หากแต่ ‘ผู้ใหญ่’ ยิ้มอย่างไม่ถือสา

“น้อยเรียนเร็วค่ะ ตอนที่หนูเข้าโรงเรียนน้อยก็ร้องตามเลยต้องไปนั่งเรียนด้วยกัน ตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็บังเอิญติดที่เดียวกันอีกก็เลยเรียนด้วยกันมาเรื่อย”

“ท่าจะรักกันมาก”

“อะไรได้คะ เกียงกันเป็นประจำ ฉันว่าไม่มีพี่น้องคู่ไหนจะสวนทางกันได้เหมือนพี่น้องคู่นี้” เสียงคุณศรานุฑูตบอกความรักเอ็นดู

ดวงตาคมเข้มฉายประกายวาววับมองสาวทั้งสองทีละคน นุชนรงค์ยิ้มหวานขณะที่อีกคนหนึ่งทำหน้ามึนเมินไปเสียทางอื่น

ชายหนุ่มเคยเห็นความแตกต่างกันของพวกเธอมาก่อนจากภาพถ่ายที่โต๊ะทำงานของคุณศรานุฑูต ในบัดนี้เขาได้เห็นความสวนทางกันในระหว่างสองสาวตรงหน้าชัดเจนยิ่งขึ้น ไม่เพียงบุคลิกท่าที แต่ยังรวมถึงความรู้สึกนึกคิดแล้วยังการยอมและไม่ยอมรับในตัวเขาอีกด้วย

คนที่ดูจะมีความเป็นมิตรสนิทสนม ส่วนคนน้องนั้นคล้ายจะระแวงแคลงใจ

หรือเธอจะเป็นอย่างนี้กับผู้ชายทุกคนที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับแม่....

“นินนาท วรการ... พี่ว่าเขาแท้จริงๆ นะ ถ้าเธอเป็นแม่จะให้คะแนนสักเท่าไร”

เสียงนุชนรงค์เป็นปลื้ม สองพี่น้องมองจนรถยนต์คันใหญ่ถอยออกไป ศรีวรงค์ปิดประตูแล้วเดินกลับมาหาพี่สาว

“ถ้าคะแนนเต็มสิบ พี่ให้สิบเต็ม”

“เสียใจ น้อยให้แค่หนึ่ง”

อีกฝ่ายหันมา “ทำไมอะ เขาทั้งหลายทั้งรวย ความรู้ก็คงจะสูงเพราะแม่บอกว่าเขาเรียนจบและทำงานที่เมืองนอกตั้งนาน เขามีอะไรบกร่องตรงไหน”

“เขาอายุน้อยเกินไป เขาไม่เหมาะกับแม่”

นุชนรงค์ยกไหล่ “ไม่เห็นแปลกเลย สมัยนี้มีออกทมไปที่ผู้หญิงอายุมากกว่าผู้ชายแต่ก็รักกันและอยู่ด้วยกันได้จนแก่จนเฒ่าอย่างคู่อาจารย์สมชายก็ใช่”

“โห พี่หนูไม่เห็นหรือว่าอาจารย์สมชายก่อร่องก้อดึกกับลูกศิษย์สาวๆ แค่นั้น แล้วอาจารย์ที่ตัดพรก็เป็นลูกสาวนักการเมืองคนดัง ร่ำรวยล้นฟ้า ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้แต่งงานกับอาจารย์สมชายหรอก”

“คุณนินนาทอาจจะหลงเสน่ห์แม่จริงๆ ก็ได้ ก็แม่ทั้งสาวทั้งสวยทั้งอ่อนโยนช่างเอาใจแล้วก็ทำงานเก่งด้วย”

น้องสาวถอนใจอย่างอึดอัด “ถึงอย่างไรน้อยก็ว่าไม่เหมาะสมเขาเด็กเกินไปสำหรับแม่เรา”

“งั้นหรือ...” พี่สาวนั่งคิดแล้วก็กลับหยาดยิ้มมีนัย ประกายตากุ้งกิมวาววับ “แต่ไม่เด็กสำหรับเรา จริงไหม”

เธอหันมาถาม.....